

Arrest

nr. 281 677 van 12 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 augustus 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 202.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2022 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 augustus 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.01.2022 werd ingediend door :

K., A. (...) (N° R.N. xxxxxxxx)

Geboren te Nazran op X

T., A. (...) (N° R.N. xxxxxxxx)

Geboren op X

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 13.01.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 09.12.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 18.02.2022 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk één jaar voor de eerste, tien maanden voor de tweede en één jaar voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer naar Congo een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM. We merken echter op dat betrokkenen over de Russische nationaliteit beschikken en dus niet dienen terug te keren naar Congo maar wel naar Rusland.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM omdat zij hier gedurende vier jaar verblijf een privé-en familieleven opgebouwd zouden hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. In Rusland daarentegen beschikken zij over een ruim familiaal netwerk, zoals blijkt uit de afgelegde verklaringen tijdens de asielpcedure. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden slechts één verklaring voorleggen betreffende het vrijwilligerswerk van mevrouw. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel

uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zij aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Rusland uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de psychologische toestand van mijnheer, waarvoor een opvolging noodzakelijk zou zijn, die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Een terugkeer zou dramatische gevolgen hebben voor mijnheer en als dusdanig een schending vormen van artikel 3 EVRM. Ter staving hiervan legt mijnheer één attest voor dd. 17.11.2020 inzake zijn psychologische begeleiding. Echter, uit dit attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Evenmin blijkt uit dit attest dat de nodige opvolging niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer dan ook niet. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren met recente medische stukken waaruit blijkt dat hij tot op heden in psychologische behandeling is. Het voorgelegde attest dateert reeds van 17.11.2020 en heeft dus slechts een beperkte actualiteitswaarde. Waar verzoekers omwille van deze medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM menen te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstand. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn psychologische problematiek onder “andere uitzonderlijke gevallen” valt. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen over een blanco strafblad zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij zich in precair verblijf bevonden in het kader van hun asielprocedure en dat zij het grondgebied dienden te verlaten bij een negatieve beslissing waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten maar hebben nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds meerdere jaren in België zouden verblijven, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat er zelfs sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij ook op professioneel vlak geïntegreerd zouden zijn, dat mevrouw vrijwilligerswerk gedaan zou hebben, dat zij een plaats gevonden zouden hebben binnen het vrijwilligersteam, dat mevrouw steeds beter de Franse taal zou beheersen, dat mijnheer onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, dat mevrouw een attest van vrijwilligerswerk voorlegt evenals een evaluatie daarvan, één inschrijvingsbewijs voor Franse taallessen, een verklaring van niet steunverlening door het OCMW en twee werkbeloftes voor mijnheer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 31.01.2022 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 17.02.2021 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste (en enig) middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Eerste middel

Overwegende dat verzoekers een eerste middel nemen van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen en de Fundamentele Vrijheden van de schending van het algemene beginsel van de bewijskracht van geschriften, neergelegd in de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, alsmede het beginsel van behoorlijk bestuur, het recht om te worden gehoord, alsmede het algemene rechtsbeginsel audi alteram partem, evenals de zorgvuldigheidsplicht.

Eerste tak : De behandeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers

Dat tegenpartij de door verzoekers ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet-ontvankelijk heeft verklaard, omdat zij van mening is dat verzoekers niet hebben aangetoond dat er in hun hoofde sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die de indiening van de vermelde aanvraag tot machtiging tot verblijf in BELGIË rechtvaardigen.

Eerste tak : De behandeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers

Overwegende dat tegenpartij overging tot een golf van regularisaties door aanvragen voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 gegrond te verklaren.

Dat vreemdelingen in situaties vergelijkbaar met die van verzoekers (langdurig verblijf en aanbod van werk, ...) een verblijfsvergunning hebben gekregen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat tegenpartij echter zonder enige rechtvaardiging, zonder bijzondere motivering, de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Dat, hoewel tegenpartij over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en beslist op basis van opportuniteit, er geen ruimte is voor willekeur.

Dat voor zover tegenpartij zonder enige rechtvaardiging en in strijd met haar bestuurspraktijk de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers niet-ontvankelijk verklaart, zij een beslissing neemt die niet naar behoren met redenen is omkleed en dus de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

Tweede tak : Het onderzoek van de elementen ingeroepen door verzoekers

Overwegende dat verzoekers ter staving van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, talrijke elementen hebben ingeroepen, die, zoals het in het verzoekschrift werd vermeld, op cumulatieve wijze beoordeeld dienen te worden.

Dat tegenpartij elk van deze elementen echter onafhankelijk de ene van de andere heeft onderzocht, ondanks de aanvraag van verzoekers in het verzoekschrift om de elementen op globale wijze te onderzoeken.

Dat het Hof van Beroep, in een gelijkaardige zaak, oordeelde dat : « En effet, dans le deuxième moyen de sa requête, le requérant remet en cause, d'une manière générale, la motivation adoptée par la partie défenderesse dans la décision attaquée. Ainsi, outre le fait que le requérant reproche à cette dernière de ne pas avoir examiné cumulativement l'ensemble des éléments qu'il a avancés dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour et de ne pas avoir motivé pourquoi ces éléments pris ensemble ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour, le requérant constate que la partie défenderesse ne motive pas suffisamment le rejet de l'intégration et de la longueur du séjour comme éléments justifiant l'octroi d'un droit de séjour et ne lui permet pas de comprendre l'acte attaqué. Les observations formulées par la partie défenderesse dans son mémoire en réponse, concluant au fait que « quant à l'argument fondé sur la bonne intégration et la longueur du séjour, la partie adverse y a répondu de manière suffisante et adéquate », sans donner davantage de précisions, ne peuvent dès lors être suivies. Dès lors, la décision attaquée n'apparaît pas correctement motivée quant aux éléments relatifs à la longueur du séjour et à l'intégration du requérant » (RvV, Arrest nr. 143 898 dd. 23 april 2015).

Dat tegenpartij de door verzoekers ingeroepen elementen bijgevolg globaal diende te onderzoeken, quod non.

Dat tegenpartij, die niet tot een dergelijk globaal onderzoek is overgegaan, de in het middel beoogde beschikkingen duidelijk schendt.

Overwegende voorts dat tegenpartij stelt dat de als uitzonderlijke omstandigheden aangevoerde elementen geen rechtvaardiging kunnen vormen voor de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat deze verklaring om twee opmerkingen vraagt.

Dat in de eerste plaats een dergelijke verklaring neerkomt op het negeren van de unanieme en vaste rechtspraak van deze Rechtsmacht, die aanvaardt dat elementen die als uitzonderlijke omstandigheden worden aangevoerd, ook kunnen worden aangevoerd ter rechtvaardiging van de verlening van een verblijfsvergunning.

Dat in de tweede plaats hieruit duidelijk blijkt dat tegenpartij niet op de hoogte was van de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers.

Dat verzoekers op bladzijde 5 van hun verzoekschrift nochtans uitdrukkelijk verklaarden dat : «Attendu que les éléments invoqués au titre de circonstances exceptionnelles le sont également pour le fondement de la demande et inversement.

Que les éléments doivent en outre être examinés tant individuellement que dans leur ensemble».

Dat verzoekers niet duidelijker kunnen zijn,...

Dat tegenpartij de aanvraag tot machtiging tot verblijf kennelijk niet heeft gelezen en zich opnieuw heeft gebaseerd op een stereotiepe redenering ..., hetgeen betreurenswaardig is in de situatie van verzoekers, die al bijna tien jaar in BELGIË wonen.

Dat de bestreden beslissing kennelijk ontoereikend gemotiveerd is en de in het middel beoogde beschikkingen bijgevolg schendt.

Derde tak : De integratie van verzoekers

Overwegende dat tegenpartij meldt dat de loutere integratie van verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheid kan vormen die de indiening van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in BELGIË rechtvaardigt.

Dat tegenpartij ter staving van haar bewering een arrest van de Raad van State aanvoert.

Dat uit de voorbereidende werkzaamheden voor artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 evenwel blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was om de integratie van verzoekers als een uitzonderlijke omstandigheid in aanmerking te nemen.

Dat in de genoemde voorbereidende werkzaamheden staat dat « D'une manière générale, on peut dire que, outre un certain nombre de catégories techniques, on peut distinguer trois groupes auxquels on accorde aujourd'hui une autorisation de séjour en Belgique. En premier lieu, il s'agit des étrangers dont la demande d'asile a traîné pendant un délai déraisonnablement long, oui sont bien intégrés et ne représentent pas de danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale » (Parl., Doc. Kamer van Vertegenwoordigers, sessie 2005-2006, Doc51,2478/008, pp. 10-11).

Dat de Raad van State trouwens heeft geoordeeld dat de goede integratie een uitzonderlijke omstandigheid kon vormen : « l'exécution de l'acte attaqué aurait pour effet d'anéantir les efforts d'intégration,... » (C.E., 25 mai 1998, arrêt n° 73830).

Dat op 28 januari 2013, deze Rechtsmacht preciseerde dat « Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présentée dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que les requérants ont invoqués pour justifier la demande au fond pour autant qu'il découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que les requérants ne puissent se méprendre sur la portée de la décision ». (DvV nr. 95915)

Dat deze perfecte integratie bijgevolg een uitzonderlijke omstandigheid kan vormen die niet alleen het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in BELGIË kan rechtvaardigen, maar ook het toekennen van een verblijfstitel op deze basis.

Dat bijgevolg blijkt dat de integratie van verzoekers in BELGIË sinds 4 jaar een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat deze perfecte integratie ook blijkt uit het feit dat verzoekers geen strafblad hebben, wat ook in aanmerking moet worden genomen, samen met het integratiecriterium en niet als een op zichzelf staand element, om aan te tonen dat bij verzoekers sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die hun terugkeer naar hun land van herkomst onmogelijk of althans bijzonder moeilijk maakt.

Dat dit element ook samen met de andere elementen moet worden bekeken om de integratie van verzoekers BELGIË te beoordelen.

Dat al deze elementen ontegenzeggelijk een uitzonderlijke omstandigheid vormen.

Dat het, zoals gezegd, aan tegenpartij stond om een algemeen onderzoek te verrichten van de elementen die verzoekers aanvoeren als uitzonderlijke omstandigheden, quod non.

Dat, voor zover tegenpartij van mening is dat de integratie van verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheid kan vormen die de indiening van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in BELGIË rechtvaardigt, tegenpartij de in het middel beoogde bepalingen schendt.

Dat zij gedurende deze extreem lange periode in BELGIË in volle legaliteit een privé- en gezinsleven hebben kunnen opbouwen.

Dat hen in deze context ertoe dwingen om BELGIË, zelfs tijdelijk, te verlaten zou leiden tot de verbreking van hun gezin en hun privé-eenheid, gevormd tijdens hun wettelijk verblijf.

Dat zij hiertoe talrijke certificaten hebben ingediend.

Dat zij ook, en vooral, beloften van werkgelegenheid hebben gedaan

Dat deze elementen, die eens te meer door tegenpartij zonder meer van tafel worden geveegd, blijken te geven van hun integratie en hun wil om deel uit te maken van het Belgische sociaaleconomische weefsel.

Dat werkgevers bereid zijn hen te vertrouwen en hen een baan te geven, zodat zij niet langer een last zijn voor de sociale overheden.

Dat hun integratie en hun gezins- en privéleven ook een eenheid vormen, blijkt uit de geboorte, op het Belgische grondgebied, van hun twee jongste kinderen.

Dat tegenpartij, door een dergelijke beslissing te nemen, bijgevolg op flagrante wijze de in het middel beoogde bepalingen schendt, en in het bijzonder, de bepalingen betreffende de motiveringsplicht, hetzij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, maar ook artikel 8 van het EVRM.

Dat tegenpartij door de bestreden beslissing te nemen, het privé- en gezinsleven van verzoekers op onevenredige wijze aantast, zonder dat daarvoor een rechtvaardiging of legitieme reden wordt gegeven.

Vierde tak : Het artikel 8 EVRM

Overwegende dat in tegenstelling tot wat tegenpartij stelt, de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM op flagrante wijze schendt.

Dat eens te meer niet te onkennen valt dat zij, samen met hun partner en hun kinderen, een gezinseenheid in de zin van artikel 8 EVRM hebben gevormd.

Dat de privacy namelijk het recht inhoudt om de betrekkingen te handhaven die zij tijdens deze laatste jaren met hun familie of derden konden aanknopen.

Dat verzoekers zo naar arrest NIEMIETZ t/DUITSLAND van 16 december 1992, Reeks A, nr. 251-B, pagina 33, §29 verwijzen, die namelijk door de arresten HALFORD t/het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997 gevolgd wordt, in dewelke het Hof, al stellend dat het “noch mogelijk, noch nodig” is het begrip van “privé-leven” op uitvoerige wijze te trachten te definiëren, geoordeeld heeft dat het te restrictief is deze tot een “intieme kring” te beperken, waarin eenieder zijn persoonlijk leven op zijn wijze mag leiden, en de totaliteit van de wereld buiten deze kring uit te sluiten. Het recht op de eerbiediging van het privéleven moet eveneens in een zekere mate het recht voor de persoon om relaties met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen omvatten, inbegrepen in het beroeps- en handelsdomein.

Dat, het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest JOSEPH van 27 februari 2014 (verz. Nr. 70055/10) voor iedere persoon die een schending van artikel 8 van het EVRM deed gelden, een recht instelde op een effectief beroep « La Cour considère que la requérante avait prima facie des griefs défendables à faire valoir devant les juridictions internes tant sous l'angle de l'article 3 que de l'article 8 de la Convention et que, par conséquent, l'article 13 s'applique ».

Dat verzoekers bijgevolg op grond van het recht op een effectief beroep alle middelen kunnen aanvoeren waarmee het bestaan van hun gezinseenheid kan worden aangetoond.

Dat artikel 8 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Hamidovic van 04 december 2012 (verz. nr. 31956/05) het kerngezin beschermt.

Dat het Hof in dit arrest heeft verklaard dat de beslissingen genomen door de Staten op het gebied van immigratie een inmenging kunnen vormen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, zoals dat wordt beschermd door artikel 8, lid 1, van het EVRM, met name wanneer de betrokken personen in het gastland voldoende sterke persoonlijke of familiebanden hebben dat zij door de uitzettingsmaatregel ernstig kunnen worden aangetast.

Dat de bestreden beslissingen bijgevolg duidelijk een inmenging in het recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven van de verzoeker vormen, zoals neergelegd in artikel 8 EVRM.

Dat deze inmenging slechts toegelaten is indien deze evenredig is met het nagestreefd doel.

Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.

Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens criteria vastgesteld heeft teneinde de evenredigheid van de maatregel te beoordelen.

Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest Hamidovic t/ Italië de criteria uitwerkt die in aanmerking genomen moeten worden om te oordelen of een inmenging in het familie- en privéleven van verzoeker, zoals beschermd door artikel 8 EVRM al dan niet evenredig is.

Dat de criteria de volgende zijn : «

- De aard en de ernst van het gepleegde misdrijf;-
- De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waaruit hij zal worden uitgewezen;
- Zijn gezinssituatie (indien van toepassing, de duur van zijn huwelijk);
- De geboorte van eventuele kinderen uit het huwelijk en hun leeftijd;
- De omvang van de banden die de betrokken personen met de betrokken verdragsluitende staat hebben;

De vraag of er al dan niet onoverkomelijke belemmeringen zijn voor het gezin om in het land van herkomst te blijven;

- En de vraag of het betrokken gezinsleven zich heeft ontwikkeld op een tijdstip waarop de betrokkenen wisten dat de situatie van een van hen met betrekking tot de immigratievoorschriften van dien aard was dat het onmiddellijk duidelijk was dat de handhaving van dat gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn”.

(Arrest Hamidov dd. 04 december 2012 req. Nr. 31956/05).

Dat uit deze analyse blijkt dat verzoekers zeer nauwe banden met België hebben.

Dat zij geen enkele overtreding hebben begaan, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert.

Dat verzoekers al meer dan vier jaar in België wonen.

Dat niet kan worden ontkend dat verzoekers, zoals hierboven uiteengezet, zeer sterke banden met België hebben aangeknoopt.

Dat zij tijdens hun asielaanvraag bovendien een legaal verblijf hebben genoten en dus toen reeds in staat waren zich te integreren.

Dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing de in het middel beoogde beschikkingen schendt voor zover daarin het tegendeel wordt beweerd.

Vijfde tak : Het werk van verzoeker

Overwegende dat verzoekers zich, wat de uitzonderlijke omstandigheden betreft, ook hebben beroepen op hun professionele integratie en in het bijzonder op hun arbeidsovereenkomst.

Dat verzoekers, zodra zij in BELGIË waren aangekomen, maatregelen hebben genomen om zo snel mogelijk een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten.

Overwegende dat verzoeker sinds zijn aankomst in België met alle middelen heeft getracht zich sociaal en beroepsmatig te integreren.

Dat hij al het mogelijke heeft gedaan om te integreren en financieel onafhankelijk te zijn.

Dat verzoeker werkbeloften heeft kunnen indienen op grond waarvan met zekerheid kan worden vastgesteld dat hij een arbeidsovereenkomst zal kunnen ondertekenen zodra hij geregulariseerd zal zijn.

Dat verzoeker bijgevolg gemakkelijk tot de arbeidsmarkt zal kunnen toetreden.

Dat verzoekster al verscheidene jaren vrijwilligerswerk verricht en dus snel een baan binnen deze instelling zal kunnen vinden zodra zij in het bezit is van een verblijfsvergunning.

Dat hun professionele integratie voldoende aangetoond lijkt.

Dat deze beroepsintegratie in combinatie met de bovengenoemde elementen uitzonderlijke omstandigheden vormen en de invoering van de onderhavige procedure in BELGIË rechtvaardigen, evenals de afgifte van een verblijfsvergunning.

Dat ook hier moet worden vastgesteld dat tegenpartij geen algemeen onderzoek van de situatie van verzoeker heeft verricht, maar dit element los van de anderen heeft onderzocht.

Dat tegenpartij derhalve niet kon vaststellen dat de professionele integratie van verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheid vormde die de aanvraag tot machtiging tot verblijf in BELGIË rechtvaardigde.

Dat zij zodoende de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

Zesde tak : De psychologische situatie van verzoeker

Overwegende dat verzoeker sinds oktober 2020 in de VZW (...) 28 een psychologische follow-up geniet.

Dat er zeer snel een vertrouwensband is ontstaan tussen verzoeker en zijn therapeuten.

Dat verzoeker thans lijdt aan chronische stress die fysieke gevolgen heeft.

Dat het onbetwistbaar is dat deze follow-up moet worden voortgezet, hetgeen niet mogelijk zou zijn indien verzoeker zou terugkeren naar zijn land van herkomst, de traumatische omgeving.

Dat in elk geval een terugkeer, zelfs tijdelijk, naar het land van herkomst dramatische gevolgen voor verzoeker zou hebben en om die reden niet mogelijk is.

Dat tegenpartij niet adequaat reageert op deze overwegingen.

Dat zij in werkelijkheid slechts verwijst naar de rechtspraak en stelt dat de problemen van verzoeker niet langer relevant zijn.

Dat evenwel vastgesteld dient te worden dat verzoeker nog steeds een psychologische behandeling ondergaat en dat dergelijke werkzaamheden noodzakelijkerwijs tijd vergen om vruchten af te werpen.

Dat tegenpartij zich evenmin heeft uitgesproken over de gevolgen van een, zij het tijdelijke, terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst en de verslechtering van zijn gezondheidstoestand die daarvan het gevolg zou zijn.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg niet naar behoren met redenen omkleed blijkt te zijn.

Dat een dergelijke terugkeer in strijd zou zijn met de bepalingen van artikel 3 EVRM.

Dat tegenpartij die het tegendeel beweert, de in het middel beoogde beschikkingen schendt.”

2.2. Waar de verzoekende partijen in de aanhef van hun middel de schending opwerpen van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen. Ook waar zij de schending aanvoeren van “het algemeen beginsel van de bewijskracht van geschriften, neergelegd in de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek” en “het recht om te worden gehoord, alsmede het algemene rechtsbeginsel *audi alteram partem*” stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot het aanhalen van deze bepalingen en beginselen maar nalaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending hiervan uitmaakt. Het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partijen kunnen bezwaarlijk voorhouden dat het gaat om een stereotiepe motivering. Daarenboven wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig ingediend was, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Waar verzoekende partijen met hun betoog in de "*Eerste tak*" lijkt te doelen op de instructie van 19 juli 2009 die voorzag dat in bepaalde omstandigheden de regularisatieaanvraag onmiddellijk ontvankelijk werd verklaard moet worden gesteld dat het feit dat verwerende partij in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009) en dit in voorliggende zaak niet doet, hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Verder, en in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, heeft de verwerende partij wel degelijk omstandig gemotiveerd waarom de door hen ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen.

2.7. Waar de verzoekende partijen in een "*Tweede tak*" stellen dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt en meent dat de totaliteit van de elementen wel buitengewone omstandigheden aantoont, wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele "*methode*" of "*werkwijze*" voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)). In die zin kunnen de verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden. Evenmin maken ze aannemelijk dat de verschillende elementen die ze hebben aangevoerd en die ieder op zich geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, samen genomen wel zouden toelaten te besluiten dat er buitengewone omstandigheden voorliggen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen of bijzonder moeilijk maken. Naast de vaststelling voorts dat de rechtspraak van de Raad waarnaar de verzoekende partijen in hun

verzoekschrift verwijzen geen precedentswaarde kent, tonen de verzoekende partijen ook niet aan dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de door hen aangehaalde rechtspraak identiek of vergelijkbaar zijn aan de feiten in onderhavig geval.

2.8. Verzoekende partijen voeren voorts een gans betoog over het gegeven dat elementen die als buitengewone omstandigheden gelden ook elementen kunnen zijn die de afgifte van een verblijfsmachtiging rechtvaardigen, maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek enkel dient na te gaan of de als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen de indiening van de verblijfsaanvraag in België kunnen rechtvaardigen. *In casu* heeft de verwerende partij vastgesteld dat dit niet het geval is. Het loutere feit dat de verwerende partij ook nog gemotiveerd heeft dat *“Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf”*, doet geen afbreuk aan de pertinente motivering dat – waar de verzoekende partijen verwezen hebben naar hun asielprocedures – zij wisten dat zij bij een negatieve beslissing dienaangaande het land moesten verlaten en deze procedures ook niet onredelijk lang hebben geduurd. Bijgevolg aanvaardt de verwerende partij niet dat daarmee is aangetoond dat verzoekende partijen niet kunnen terugkeren naar het herkomstland om aldaar hun aanvraag in te dienen. Verzoekende partijen tonen met hun betoog ook niet aan waarom het feit dat zij verschillende asielprocedures achter de rug hebben, hen verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verder blijkt ook geenszins dat de verwerende partij enig als buitengewone omstandigheid aangehaald element in de aanvraag veronachtzaamd heeft zodat verzoekende partijen evenmin kunnen overtuigen dat de verwerende partij *“de aanvraag (..) kennelijk niet heeft gelezen.”* De Raad benadrukt dat de verwerende partij is ingegaan op alle door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd heeft waarom zij deze niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Bezwaarlijk kan gesteld worden dat het hier zou gaan om een stereotiepe motivering.

2.9. Aangaande de door de verzoekende partijen opgeworpen elementen van verblijf en integratie heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij zich in precair verblijf bevonden in het kader van hun asielprocedure en dat zij het grondgebied dienden te verlaten bij een negatieve beslissing waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten maar hebben nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).*

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds meerdere jaren in België zouden verblijven, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat er zelfs sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij ook op professioneel vlak geïntegreerd zouden zijn, dat mevrouw vrijwilligerswerk gedaan zou hebben, dat zij een plaats gevonden zouden hebben binnen het vrijwilligersteam, dat

mevrouw steeds beter de Franse taal zou beheersen, dat mijnheer onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, dat mevrouw een attest van vrijwilligerswerk voorlegt evenals een evaluatie daarvan, één inschrijvingsbewijs voor Franse taallessen, een verklaring van niet steunverlening door het OCMW en twee werkbeloftes voor mijnheer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen verwijzen naar hun verblijf en integratie en menen dat dit hen verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Evenwel, waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partijen maken met hun betoog ook geenszins aannemelijk waarom de door hen ingeroepen elementen van integratie en verblijf hen wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier verblijven verzoekende partijen sinds januari 2019 in België. Het gaat om een illegaal, minstens precair, verblijf van iets meer dan drie jaar op het Belgische grondgebied. Daartegenover staat evenwel een verblijf van respectievelijk ruim 34 jaar en 36 jaar in het herkomstland: *"We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. In Rusland daarentegen beschikken zij over een ruim familiaal netwerk, zoals blijkt uit de afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure. (...) We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden slechts één verklaring voorleggen betreffende het vrijwilligerswerk van mevrouw. (...) Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit (...) en: "Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij zich in precair verblijf bevonden in het kader van hun asielprocedure en dat zij het grondgebied dienden te verlaten bij een negatieve beslissing waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf."* De Raad ziet samen met de verwerende partij hoegenaamd niet in waarom een illegaal, minstens precair verblijf, van dergelijke duur in België verzoekende partijen zou verhinderen de aanvraag in het herkomstland alwaar zij decennialang gewoond hebben en aldaar nog een netwerk hebben in te dienen. Door te blijven hameren op hun verblijf en integratie, alsook hun blanco strafblad en werkverleden en -beloften in België en te betogen dat integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan vormen slagen verzoekende partijen er *in casu* hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de bevinding van de verwerende partij dat de door hen ingeroepen elementen van verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend. De subjectieve overtuiging van verzoekende partijen dat deze elementen hen wel verhinderen de aanvraag in te dienen in het herkomstland, kan niet anderszins doen besluiten.

2.10. Waar verzoekende partijen voorts betogen dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van hun recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM nu zij samen met hun kinderen die in België geboren zijn een gezinseenheid vormen, wijst de Raad er, naast de vaststelling dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekende partijen kinderen hebben die op het Belgische grondgebied verblijven, op dat hoe dan ook niemand van de gezinsleden in België verblijfsrecht heeft zodat de gezinseenheid door de bestreden beslissing niet aangetast wordt. Verder betwisten verzoekende partijen ook niet dat zij in België geen andere familieleden hebben waarmee zij een beschermenswaardig familieleven hebben.

Wat betreft het recht op privéleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Voorts wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partijen inspanningen hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partijen waren zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van hun verblijfsaanvragen, op het grondgebied verbleven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf trachten zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze – op grond van de door de verzoekende partijen voorgelegde elementen – vaststelt dat de verzoekende partijen onvoldoende aannemelijk maken dat hun netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Zoals immers blijkt hebben verzoekende partijen ruim 34/36 jaar elders dan in België verbleven en mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij nog steeds familie, vrienden of kennissen hebben in het land van herkomst waarop zij, indien nodig, kunnen terugvallen. Nu duidelijk blijkt dat de banden die de verzoekende partijen tijdens hun illegaal, minstens precair verblijf met België hebben opgebouwd, minder verregaand zijn dan de banden die zij hebben met hun land van herkomst, alwaar zij het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht, tonen de verzoekende partijen ook wat betreft het privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Voorts, voor zover verzoekende partijen nog verwijzen naar rechtspraak van het EHRM inzake gevestigde vreemdelingen en de elementen waarmee de verwerende partij in dat geval moet rekening houden, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen nooit zijn toegelaten tot verblijf en de verwijzing naar deze rechtspraak *in casu* aldus niet relevant is.

2.11. Verzoekende partijen zijn het tenslotte oneens met de bevindingen in de bestreden beslissing over de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij.

2.12. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenen beroepen zich op de psychologische toestand van mijnheer, waarvoor een opvolging noodzakelijk zou zijn, die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Een terugkeer zou dramatische gevolgen hebben voor mijnheer en als dusdanig een schending vormen van artikel 3 EVRM. Ter staving hiervan legt mijnheer één attest voor dd. 17.11.2020 inzake zijn psychologische begeleiding. Echter, uit dit attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Evenmin blijkt uit dit attest dat de nodige opvolging niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer dan ook niet. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren met recente medische stukken waaruit blijkt dat hij tot op heden in psychologische behandeling is. Het voorgelegde attest dateert reeds van 17.11.2020 en heeft dus slechts een beperkte actualiteitswaarde. Waar verzoekers omwille van deze medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM menen te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn psychologische problematiek onder “andere uitzonderlijke gevallen” valt. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

De Raad acht het vooreerst geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om beperkte actualiteitswaarde toe te kennen aan het voorgelegde attest nu dit dateert van 17 november 2020 en aldus al ruim gedateerd is. Verzoekende partijen slagen er met hun bloot betoog waar zij stellen dat eerste verzoekende partij nog steeds psychologische *follow-up* krijgt dan ook niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat zij hebben nagelaten het dossier te actualiseren met recente stukken waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij nog psychologische behandeling krijgt. Verder, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat eerste verzoekende partij lijdt aan een psychische aandoening waarvoor behandeling vereist is, slagen verzoekende partijen er evenmin in op concrete wijze aan te tonen dat eerste verzoekende partij niet kan reizen en dat er in het herkomstland geen behandelingsmogelijkheden zijn. Hun subjectieve overtuiging dat een terugkeer naar het herkomstland dramatische gevolgen zou hebben voor de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij volstaat hoegenaamd niet om de concrete en pertinente vaststellingen van de verwerende partij over de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij te weerleggen.

Voor zover de verzoekende partijen nog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or*

she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness." (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen" zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu tonen de verzoekende partijen – zoals de verwerende partij ook vaststelt in de bestreden beslissing – dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan. Vooreerst maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste verzoekende partij nog steeds lijdt aan een aandoening die behandeling vereist en, voor zover moet aangenomen worden dat zij toch nog lijdt aan een aandoening die behandeling vereist, *quod non*, maken zij met hun bloot betoog evenmin aannemelijk dat eerste verzoekende partij niet kan reizen noch dat zij in het herkomstland, voor zover zij aan een dermate ernstige ziekte lijdt, niet op adequate wijze kan behandeld worden. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER